

SJORS

16 maart 1963
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr. 11

van de Rebellenclub

De dame met de lamp

Op 3 juli 1853 viel een Russisch leger Turkije binnen. Dat was het begin van een oorlog, die bekend staat als de Krimoorlog, omdat hij grotendeels werd uitgevochten op het schiereiland de Krim. Tsaar Nicolaas I wilde zijn gebied uitbreiden en had daarom het plan Turkije te veroveren. In Europa was men nogal ongerust over deze gebeurtenis en men was het erover eens, dat er iets gedaan moest worden om de Russen tegen te houden. Engeland zond troepen naar Turkije en Frankrijk volgde dit voorbeeld. Beide landen dachten, dat zij binnen korte tijd de Russen zouden kunnen verslaan, maar het kwam heel anders uit. De Krimoorlog werd een langdurig drama, dat 140.000 doden eiste en ongeveer tweemaal zoveel gewonden. De Engelsen en Fransen werden verrast door een barre winter en tot overmaat van ramp brak onder de soldaten cholera uit. In de hospitalen was een ontzaglijk gebrek aan verband, kleding en dekens. Dokters waren er maar weinig, verpleegsters helemaal niet. Je kunt je dus voorstellen hoe het met de verzorging van de gewonden gesteld was. Dat er niet veel meer soldaten gestorven zijn is te danken aan een Engels meisje, dat later over de hele wereld beroemd zou worden: Florence Nightingale.

Florence Nightingale werd op 12 mei 1820 geboren in de Italiaanse stad Florence (vandaar haar voornaam). Haar vader was een Engelse edelman; hij bezat in zijn vaderland enkele villa's, maar bracht de winter altijd in Italië door. Florence had één zusje: Parthe. In 1821 keerde het gezin terug naar Engeland. Florence, die thuis Flo genoemd werd, was nogal ziekelijk en ook een beetje mensenschuw; ze had een grote liefde voor dieren. Ze ging niet naar school; samen met haar zusje kreeg ze onderwijs van haar vader.

In 1837, toen ze zeventien was, begon ze ernstig na te denken over haar toekomst. Ze had een hekel aan het saaie bestaan van Engelse freules uit die tijd, die praktisch niets uitvoerden. Florence wilde zich op de een of andere manier verdienstelijk maken, alleen wist ze niet hoe. Pas in 1842 kwam het plan bij haar op om in de ziekenverpleging te gaan. Ze kocht boeken over dit onderwerp en oefende zich intussen door de verpleging van haar grootmoeder en haar oude kinderjuffrouw. Toen ze haar plannen om in een ziekenhuis te gaan werken aan haar ouders en familie vertelde, kwamen er natuurlijk protesten. Verpleegster was in die tijd een beroep, waar men zijn neus voor ophaalde. Maar Flo was niet van haar voornemen af te brengen. Ze ging in een ziekenhuis werken, eerst in Engeland, later (1853) in Parijs.

In dat jaar speelden zich op de Krim de gebeurtenissen af, die we al verteld hebben. In de kranten las Florence over de vreselijke toestanden, die op de slagvelden en in de hospitalen daar heersten en opeens zag ze duidelijk wat ze moest

Dit is de geschiedenis van Florence Nightingale, de Engelse freule die genoeg had van het saaie leven, dat adellijke meisjes in haar tijd leidden. Ze besloot iets te gaan doen en is beroemd geworden als de grondlegster van de moderne ziekenverpleging. . .

doen. Ze probeerde vriendinnen en kennissen voor haar plannen te interesseren en het resultaat was, dat ze in oktober van dat jaar met achtendertig verpleegsters naar Marseille reisde om vandaar per boot koers te zetten naar Turkije. Op 4 november kwam ze in Skoetari aan.

De toestanden in het hospitaal van Skoetari waren nog erger dan in de Europese kranten was beschreven. Het gebouw was totaal vervuild en verwaarloosd. Dikke lagen vuil zaten op de vloeren en muren. Overal wemelde het van ongedierte. Bezems, badkuipen, zeep en handdoeken waren er niet en er was gebrek aan ledikanten. Een paar jonge doktoren deden wat ze konden, maar waren niet tegen de zware taak opgewassen. Moedig ging Florence met haar verpleegsters aan de slag. Ze moesten ongelofelijke moeilijkheden overwinnen, maar langzaam aan verbeterde de algemene toestand. Op haar dringend verzoek kwamen er meer doktoren. De soldaten droegen haar op handen. Elke avond maakte ze persoonlijk nog een rondgang langs alle bedden en al gauw kreeg ze de beroemde bijnaam „The lady with the lamp" („De dame met de lamp").

Het grootste gedeelte van haar tijd op de Krim verbleef Florence in het centrale hospitaal in Skoetari. Maar daarnaast maakte ze ook reizen langs de andere hospitalen en paste overal de hervormingen toe, die ze in Skoetari had doorgevoerd. Heel dikwijls ondervond ze tegenwerking en ze moest bijna doorlopend vechten tegen de laksheid van hoge militairen en ongeïnteresseerde dokters. Maar met haar onverzettelijke wil wist ze net zo lang vol te houden tot ze succes had behaald.

In 1856 keerde Florence, ziek en overwerkt, terug naar Engeland. Het werk, waar ze mee was begonnen, werd voortgezet door haar helpsters, die intussen over verscheidene hospitalen waren verdeeld. In Engeland werd ze algemeen bejubeld en uit handen van koningin Victoria kreeg ze een hoge onderscheiding. Op latere leeftijd stichtte ze in Londen de eerste opleidingsschool voor verpleegsters, die nog altijd bestaat. Haar ziekte maakte dat ze aan een rolstoel gebonden was, maar ondanks dat bleef ze zich bezighouden met de opleiding van jonge meisjes tot verpleegster. Ze schreef er boeken over en probeerde het beroep van verpleegster populair te maken. Ondanks al haar roem heeft haar familie niets van haar willen weten. In de laatste jaren van haar leven woonde ze op een kamer in de Londense South Street. Ze stierf op 13 augustus 1910 en werd begraven in East Willow. Op haar graf staat: „F. N., geboren 1820 — overleden 1910". Het kan bijna niet eenvoudiger. Engeland en de hele wereld zijn haar dankbaar, omdat zij de grondslag heeft gelegd voor het mooie en nuttige beroep van verpleegster.

Een nieuw avontuur van Bob Francval...

Het verborgen document

EEN WATERIG VOORJAARS-ZONNETJE SCHEEN DIE MORGEN OVER DE STAD LONDEN...

KLAAR BEN IK WEER!
MOOI HEER, DIE KOLONEL! HIJ WEET DAT IK OP VAKANTIE BEN, MAAR TOCH SCHUIFT HIJ ME WERK OP MIJN HALS!

HM, IK ZAL ER MAAR OP AFGAAN. HET IS EEN ADRES BUITEN DE STAD!

HALLO, BOB!
O, HALLO! GOED GESLAPEN?
Agence Réal Presse

IS ER IETS, BOB?
&TV
KOM MAAR MEE, DAN ZAL IK HET JE UIT-LEGGEN!

IK MOET ME IN VERBINDING STELLEN MET ENE LORD WILSON. IEMAND WIL MET ALLE GEWELD ZIJN HUIS KOPEN!

WAT ZOU DAT?
HET HUIS IS HELEMAAL NIET TE KOOP, MAAR DIE MAN BLIJFT MAAR ZEUREN!

WE ZULLEN ER EENS EEN KIJKJE GAAN NEMEN!
FIJN! IK HEB BEST ZIN IN EEN TOCHTJE!

NOU, DAAR GAAN WE DAN WEER, DJINN! OP NAAR ONS ZOVEELSTE AVON-TUUR!

INTUSSEN...
EN NU GEEN SMOESJES MEER; IK WIL JE BAAS SPREKEN!

WAT IS DAT? ZOU DIE LASTIGE AMERIKAAN ER NU ALWÉÉR ZIJN?

DAG, WILSON! HA, HA, JE HUISKNECHT BEWEERDE DAT JE NIET THUIS WAS!
LOUIS NACHE

Prinses Debbie

TOEN DEBBIE DE VOLGENDE MORGEN WAKKER WERD, WIST ZE EERST NIET WAAR ZE ZICH BEVOND, MAAR AL GAUW HERINNERDE ZE ZICH DAT ZE SINDS ÉÉN DAG PRINSES VAN HET OOSTERSE LAND BARAWAK WAS...

NA HET ONTBIJT KWAM TANTE RUTH HAAR OPZOEKEN.

EN PAS OP DAT JE IN DAT LAND GEEN ZONNESTEEK KRIJGT.

JA, IK ZAL VOORZICHTIG ZIJN. IK HOOP DAT IK LINDY NOG TE ZIEN KRIJG.

DEBBIE WIST NIET DAT LINDY ONTVOERD WAS...

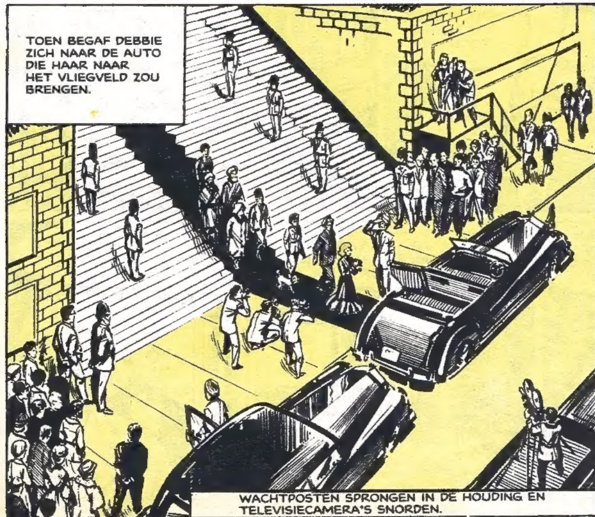

DE ONTVOERDERS HADDEN LINDY VOOR HAAR VRIENDIN AANGEZIEN.

EVEN LATER NAM DEBBIE AFSCHEID VAN HAAR TANTE.

TOT ZIENS, TANTE. IK HOOP U GAUW TERUG TE ZIEN.

IK KOM BINNENKORT NAAR BARAWAK.

INTUSSEN STAPTE VOOR EEN EENVOUDIG HOTEL EEN ONBEKENDE OOSTERLING UIT EEN TAXI.

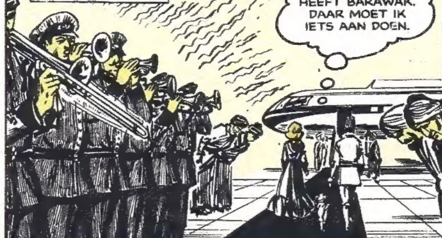

OPEENS ZAG DE MAN OP EEN TELEVISIESCHERM IN EEN ETALAGE DIT BEELD.
WÀT? ZE HEBBEN EEN VERGISSING GEMAAKT.

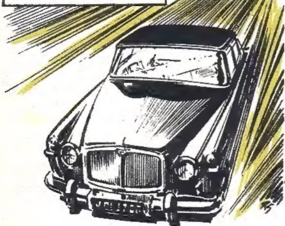

HIJ STORMDE HET HOTEL BINNEN, OPENDE DE DEUR VAN LINDY'S KAMER EN...
SUFFERDS. JULLIE HEBBEN HET VERKEERDE MEISJE ONTVOERD.

KOM MEE, WE MOETEN DAT ANDERE MEISJE BELETTEN NAAR BARAWAK TE VERTREKKEN.

LINDY ZAG DE MANNEN VERTREKKEN EN BLEEF ALLEEN ACHTER.
ZOU IK NU NAAR HUIS KUNNEN GAAN? WAT EEN VREEMDE TOESTAND.

OP HET VLIEGVELD...
FOEI, WAT EEN LELIJK VOLKSLIED HEEFT BARAWAK. DAAR MOET IK IETS AAN DOEN.

TOT ZIENS, MENEER SIMPHALA, EN BEDANKT VOOR UW GOEDE ZORGEN.
HET WAS MIJ EEN GROTE EER.

INTUSSEN REED EEN AUTO NAAR HET VLIEGVELD.

VOOR DEBBIE DE TRAP OPGING KEEK ZE ROND OF ZE LINDY ERGENS ZAG. TOEN...
ROEFIE. KOM HIER.

ROEFIE WERD DOOR EEN BEDIENDE GEVANGEN. DEBBIE WILDE INSTAPPEN, MAAR...
DAAR KOMT EEN AUTO AAN. MISSCHIEN ZIT LINDY ERIN.
HET SPIJT ME, HOOGHEID, MAAR UW TOESTEL MOET NU VERTREKKEN.

DEBBIE STAPTE IN EN EVEN LATER STEEG HET VLIEGTUIG OP.
DAAR IS DIE WAGEN. ZOU LINDY ERIN ZITTEN?

MAAR...
IK KAN DE BANDEN NIET RAKEN.
WE ZIJN TE LAAT. MAAR WE KRIJGEN HAAR WEL... IN BARAWAK.

IK BEN ERG BENIEUWD HOE BARAWAK ER UIT ZIET.

De slavenkoopman van Pompeï

NA EEN INSTORTING IN DE BERGEN WAS DE ROMEIN MARCUS CERENIUS VALIA DOOR ZIJN METGEZELLEN IN DE STEEK GELATEN. TOEN HIJ OP ZOEK GING NAAR ZIJN PAARD KWAM HIJ OPNIEUW IN LEVENSGEVAAR. DE JONGE GALLIËR KELTON REDDE HEM ECHTER HET LEVEN EN LATER PROBEERDEN ZE SAMEN HET PAARD VAN MARCUS TE VANGEN...

DE VOLKOMEN UITGEPUTTE JUPITER LIET ZICH DOOR DE OUDE GALLIËR LEIDEN.
HET DIER IS VERMOEID. WE NEMEN HET MEE NAAR THORM EN ZETTEN HET DAAR OP STAL. LATER KUNNEN WE HET NAAR DE ROMEINEN IN ERECHSDIEPTE BRENGEN!

GA JE MEE, UDON?
MIJN VOET DOET ZO'N PIJN! HET IS GEKOMEN NA EEN SPRONG UIT EEN BOOM!

WAAROM ZOU JE BLIJVEN LOPEN ALS WE EEN PAARD BIJ ONS HEBBEN? HET DIER IS VERMOEID, MAAR HIJ ZAL JOU NOG WEL KUNNEN DRAGEN!
DANK JE, BADAR!

LATER...
WE ZIJN ER BIJNA. HEE, IK GELOOF DAT ER ROMEINEN IN HET DORP ZIJN. MISSCHIEN KUNNEN WE HET PAARD METEEN AAN DIE SOLDATEN GEVEN!

CENTURIO BARSIUS, DE MAN DIE MARCUS AAN ZIJN LOT HAD OVERGELATEN IN DE BERGEN, BRACHT MET TWEE COHORTEN (LEGERAFDELINGEN) EEN BEZOEK AAN THORM...
BRENG WATER VOOR ONZE PAARDEN! MAAK VOORT, WANT WE MOETEN VANAVOND NOG NAAR ERECHSDIEPTE!
LIEVE HELP, DIE MANNEN DAAR HEBBEN HET PAARD VAN MARCUS GEVONDEN! ZOU MARCUS NOG IN LEVEN ZIJN? IN IEDER GEVAL HEB IK NU EEN KANS OM AAN EEN AANTAL SLAVEN TE KOMEN!

BRENG DIE MANNEN BIJ ME!
TOT UW ORDERS, CENTURIO!

EVEN LATER...
WIJ HEBBEN HET DIER VLAK BIJ HET DORP GEVONDEN, HEER! WAAR DE RUITER IS WETEN WE NIET!
LEUGENS! DIT IS JUPITER, HET PAARD VAN EEN ROMEINSE OFFICIER DIE VERMIST WORDT! JULLIE HEBBEN HEM NATUURLIJK ALLEEN AANGETROFFEN EN TOEN ZIJN PAARD GESTOLEN! DIEVEN! GRIJP HEN!

SEF MURIS

De goudzoekers

Op een warme dag reed Frank Robertson het stadje Buckings vanuit het oosten binnen. Buckings week in niets af van andere stadjes in het Verre Westen. Het bezat slechts één lange straat, waaraan alle cafés en winkels gelegen waren.

Voor zo'n klein stadje was de bevolking opvallend groot. Maar de meeste mensen woonden slechts tijdelijk in Buckings. Het waren goudzoekers, die in de bergen edel metaal probeerden te vinden.

Frank stuurde zijn paard door de drukte en bereikte het café De Gelukzoeker, waar hij zijn vriend de goudzoeker Jim Davies hoopte te ontmoeten. Hij steeg van zijn paard en stapte het overvolle café binnen.

„Larsen, heb jij Jim Davies gezien?" vroeg hij aan een forse man, die achter het buffet stond.

„Nee, hij schijnt nog niet terug te zijn," antwoordde Larsen. „Maar vraag het eens aan die mannen daarginds. Ze zijn pas terug uit de bergen." Hij wees naar een tafeltje, waaraan vier mannen druk zaten te praten.

Frank liep naar de mannen toe, groette en vroeg of een van hen Jim Davies kende en of hij gezien was in het gebergte.

„Zeker kennen wij Jim," zei een man van ongeveer dertig jaar, die Bill Petersen heette. „Hij heeft bij ons in de buurt naar goud gezocht. Heb jij Jim niet gezien, Tex, toen je naar Buckings reed?" vroeg hij aan een lange, magere goudzoeker.

„Nee, ik heb niemand op mijn tocht ontmoet."

„Wel bedankt," zei Frank en liep naar buiten. Nadat hij een uurtje door het stadje gedwaald had, besloot hij Jim tegemoet te rijden. Er was maar één weg waar hij langs kon komen, dus ze konden elkaar niet mislopen.

In een matig tempo reed Frank naar de bergen. Na een half uur ging de weg over in een bergpad, dat aan de ene kant langs een afgrond en aan de andere kant langs hoge rotswanden voerde.

Misschien heeft Jim een rijke ertsader gevonden, dacht Frank, en komt hij pas over een paar dagen opduiken. Hij besloot daarom maar terug te gaan. Maar juist wilde hij zijn paard keren toen zijn aandacht werd getrokken door een rookwolk, die opsteeg uit de afgrond.

Iemand heeft zeker een sigaret weggegooid, dacht Frank. Maar opeens luisterde hij met gespannen aandacht, want hij meende iemand om hulp te horen roepen. Hij sprong van zijn paard en keek in de diepte. Warempel, daar zag hij een man op een uitstekende rotspunt liggen, die hem wenkte. Die man was Jim Davies.

„Jim, ben je gewond?" riep Frank.

„Alleen wat builen en schrammen van de val," riep Jim met schorre stem.

„Er liggen hier een paar grote rotsblokken. Als ik daar mijn lasso aan vastbind, kun je dan omhoogklimmen?"

„Dat zal wel gaan."

Frank bond de lasso om een rotsblok en wierp zijn vriend het touw toe. Weldra stond een hijgende Jim naast zijn vriend, die hem zijn veldfles overhandigde.

„Hoe ben jij daar beneden gekomen?" vroeg Frank.

„Een gemaskerde kerel zat achter die rots daar," vertelde Jim, „en toen ik erlangs reed, riep die vent: „Halt of ik schiet je neer!" Ik schrok me een aap, dat kun je begrijpen. Hij dwong me van mijn

paard af te komen en even later kreeg ik een harde klap op mijn hoofd. Ik raakte bewusteloos!"

„Wat een schurkenstreek!" riep Frank uit.

„Wat er verder gebeurde kun je wel begrijpen, hoewel ik er niets van heb gemerkt. Hij smeet me in de afgrond, maar gelukkig heeft het struikgewas mijn val gebroken. Toen ik weer bijkwam ben ik op die rotspunt geklauterd. Om de aandacht te trekken heb ik de struiken in brand gestoken."

„Je hebt geluk gehad dat ik hierheen gereden ben, anders had je daar nog lang kunnen liggen."

„Zeg dat wel."

„Jim, heb je er enig idee van hoe die vent er uit zag?" vroeg Frank.

„Nee, helemaal niet. Ik zag vluchtig een zwart masker en een blauw hemd, toen werd ik neergeslagen. Waarschijnlijk met de kolf van een revolver."

„Had je veel goud gevonden? En wist iemand daar iets van af?"

„Zeker had ik veel goud gevonden. Mijn zadeltassen waren flink vol. Die schurk is ermee vandoor gegaan en bovendien heeft hij mijn paard gestolen. Wat je tweede vraag betreft. . . ja, ik heb tegen een paar goudzoekers gezegd, dat ik op een rijke ader gestoten was. Stom van me, maar ik vertrouwde die lui!"

„Kende je ze?"

„Ja zeker. Het waren Tex Benson en zijn vriend Carl Drauber, bekende figuren in Buckings."

„Die Tex Benson, is dat soms een lange, magere kerel van een jaar of veertig?" vroeg Frank.

„Ja," zei Jim verbaasd. „Ken je hem?"

„Ik heb hem vandaag ontmoet. Hij zat met drie andere goudzoekers bij Larsen in het café en ze waren alle vier net terug uit de bergen."

„Alle mensen," riep Jim uit, „nu merk ik dat ik ook mijn portefeuille kwijt ben!"

„Je bent in handen gevallen van een laaghartig persoon. Iemand die jou kende en wist dat je flink spaarde. Ik hoop dat we die schurk te pakken krijgen."

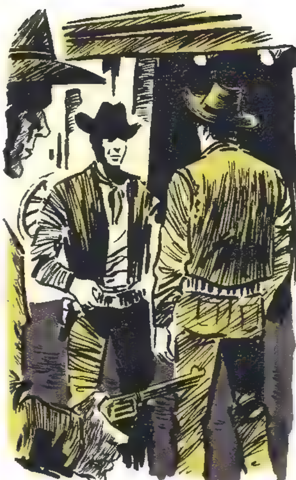
„Zou het Tex of Carl zijn geweest?"

„Ik denk dat een van de vier mannen die bij Larsen zaten de dader is," zei Frank. „Laat ik eerst eens achter de steen kijken waar die boef heeft gezeten."

Frank deed dit en vond een half opgerookte sigaar. Hij liet hem aan Jim zien en zei: „Misschien geeft deze stomp sigaar een aanwijzing wie je overvallen heeft. De meeste mannen in deze streek roken zelfgerolde sigaretten. Met behulp van deze sigaar en je paard kunnen we de dader vinden."

„Degene die mijn paard heeft moet de dader zijn. Rookt hij sigaren, dan is dat ook een aanwijzing."

Het eerste dat ze deden toen ze in Buckings aankwamen, was naar een stalhouderij gaan. Ze vroegen aan de stalknecht of ze de paarden mochten zien. Jim bekeek paard voor paard en eensklaps slaakte hij een kreet van verrassing. Hij had zijn rijdier gevonden. „Frank, dit is mijn paard!" zei hij, terwijl hij de trouwe viervoeter op de flank klopte.

„Wil je mijn paard verkopen, Bill?" zei Jim Davies en duwde hem zijn revolver in de rug.

„Wie heeft dit paard hier gestald?" vroeg Frank aan de stalknecht.

„Dat kan ik u niet zeggen, meneer," zei de jongen. „Naar namen vragen wij niet. Wel krijgt iedereen die hier een paard stalt een nummer met een stempel. Zo krijgen we geen herrie als iemand een verkeerd paard zou meenemen. Het paard waar u het over hebt is nummer zeventien."

„Heb jij die man geholpen?" vroeg Frank.

„Ja. Hij bracht twee paarden binnen."

„Kun je ons de man misschien beschrijven?"

„Hij was ongeveer zo groot als u," zei de jongen, „en hij had een snorretje. Verder kan ik hem niet beschrijven."

„Was het een gezet persoon?" vroeg Jim.

„Nee. Hij was middelmatig van gewicht. Helemaal geen opvallend iemand."

„Bedankt voor je inlichtingen," zei Frank en hij gaf de jongen een fooi. „Wil je ook voor mijn paard zorgen?"

„Wel bedankt, meneer. Ik zal goed voor uw paard zorgen!"

Buiten gekomen zei Jim: „Tex Benson heeft een snorretje, maar hij is lang en mager en is het dus niet geweest. Carl is zwaar gebouwd en heeft geen snor. Dus hij is het ook niet. Met hen alleen heb ik in de bergen gesproken."

„Dan heeft een van die twee het verder verteld. Waarschijnlijk aan een van de mannen, die bij Larsen aan hun tafeltje zaten. Als ik het goed heb, had een van hen een snorretje," zei Frank.

„Wat doen we nu?" vroeg Jim. „Bij de stalhouderij de wacht houden tot die vent komt opdagen?"

„Hij zal vandaag zijn paard wel niet meer komen halen. Het is. . ." Opeens trok Frank zijn vriend achter de muur van de stalhouderij en hij zei opgewonden: „Jim, daar komen Tex en zijn vrienden aan!"

„Ja, het zijn Tex en Carl. . . en die andere twee ken ik ook! Ze heten Henri Custer en Bill Petersen!"

„Die ene heeft een sigaar in zijn mond," zie Frank.

„Dat is Bill Petersen. Hij heeft ook een snor!"

„Houd jij je gedekt achter deze muur, dan loop ik hen tegemoet," zei Frank.

Frank bleef voor de mannen staan en zei: „Goedemiddag. Ik ben nog steeds naar Jim Davies aan het zoeken. Hebben jullie hem intussen soms gezien?"

„O, die zal vandaag wel niet meer komen opdagen," zei Tex Benson. „Ik denk dat de goudkoorts hem te pakken heeft!"

„Dan staak ik het zoeken maar," zei Frank op onverschillige toon. „Petersen," vervolgde hij toen, „kan ik je even spreken?"

„Natuurlijk," antwoordde Bill Petersen. „Mannen, lopen jullie maar vast door. Ik kom zo."

„Ik hoorde in de stalhouderij dat jij in het bezit bent van twee paarden," zei Frank. „Wil je mij er een verkopen? Mijn eigen paard is een beetje kreupel."

„Tja," zei Bill aarzelend, „ik heb eigenlijk een pakpaard nodig. Ga je de bergen in om goud te zoeken?"

„Nee, ik vertrek morgenochtend naar het oosten. Ik kan niet langer op Jim Davies wachten."

„Nou, kom dan maar mee, dan zal ik je het paard laten zien dat je kunt kopen," antwoordde Bill.

Ze liepen de stal in naar het paard van Jim. Deze zag hen naar binnen gaan en sloop achter hen aan.

„Dit is het paard dat je kunt kopen," zei Bill.

„Wil je mijn paard verkopen, Bill?" zei Jim Davies en duwde hem zijn revolver in de rug.

Bill Petersen verbleekte en zei stamelend: „Wat. . . wat betekent dit? Hoe. . . hoe ben jij. . ."

„Levend uit die afgrond gekomen, hè?" antwoordde Frank met harde stem en trok ook zijn revolver. „Bij de sheriff kunnen we daar verder over praten, Petersen! Loop maar mooi voor ons uit en denk erom: geen grapjes, want anders maak je kennis met onze revolvers!"

Lachen is gezond ...

P. TOETS
PIANO-
HANDEL

WIE ZEI DAAR
DAT HET BEDROG
WAS?

HALLO! MET DE
BRANDWEER? U SPREEKT
MET CHOLMONDELEY.
C-H-O-L . . .

HET
ETEN
IS KLAAR

HET LIJKT
SPREKEND!

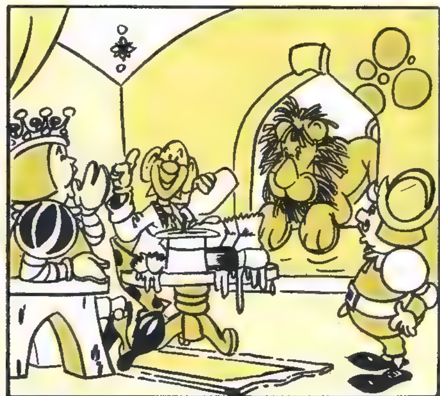
SPELEND

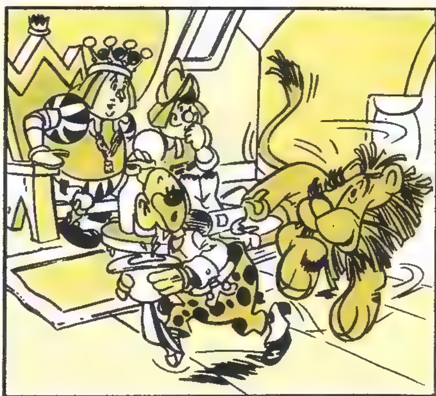
Op een dag had Kwink de clown in een boekwinkel een goochelboek gekocht. Hij had zich meteen een toverstaf en een hoge hoed aangeschaft en was van plan een beroemd goochelaar te worden. Toen hij langs het paleis liep, kwam Pogo de lakei naar buiten en riep: „Kwink, kom eens vlug!"

„Ik heb je hulp nodig," zei Pogo. „Ik maak me bezorgd over de koning. Hij heeft de hele dag nog niet één keer gelachen. Misschien kun jij hem wat opvrolijken." „Dat is goed," zei Kwink. „Ik zal een paar trucs uit mijn nieuwe goochelboek voor hem doen. Dat zal hij wel leuk vinden!"

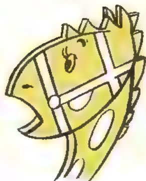

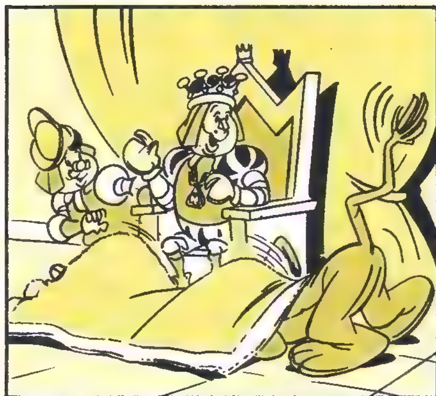
Vlug ging Kwink aan het werk. Voor de troon van de koning plaatste hij een tafel met daarop de dingen die hij nodig had. Hij deed meel, eieren en melk in zijn hoge hoed en zei: „Nu nog een toverspreuk en dan zit mijn hoed vol gebakjes!" Op dat ogenblik sprong Leo de leeuw door het raam naar binnen.

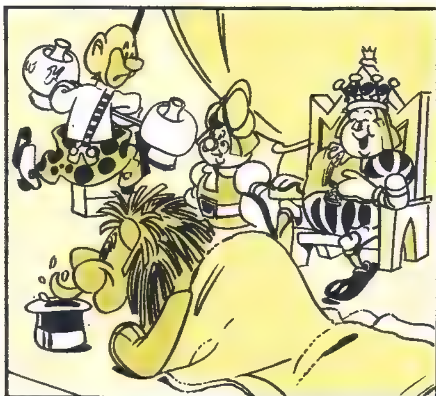
.Ik heb iemand het woord gebakjes horen zeggen, dacht hij, dus daar moet ik bij zijn. Zoals jullie weten, is Leo dol op gebakjes. Hij rende recht op de hoed van Kwink af, want hij dacht dat de gebakjes daarin zaten. Kwink zag de leeuw aankomen, greep zijn hoed en ging op de vlucht.

SPEELGOED

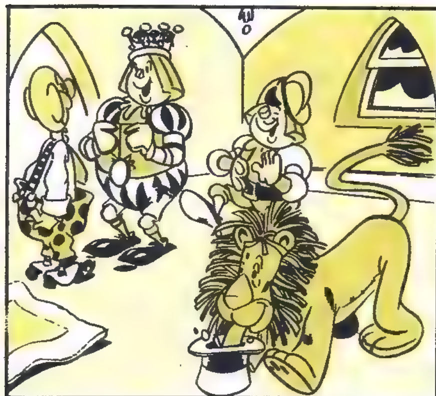

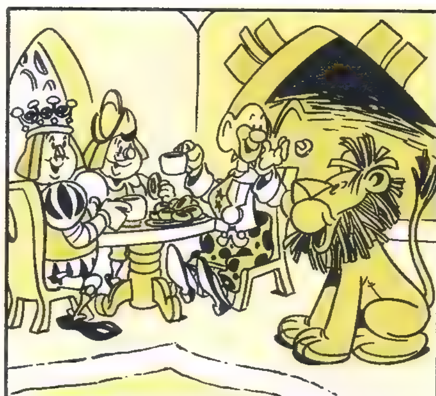
Angstig holde Kwink de zaal door. Toen zag hij opeens een vloerkleed liggen. Weet je wat, dacht hij, ik kruip onder dat kleed, dan kan Leo me niet pakken! Maar de leeuw had gezien waar de clown zich had verborgen en hij stoof op het vloerkleed af. Ik móét die gebakjes hebben, dacht hij.

Hij kroop er aan de andere kant onder en precies midden onder het kleed stootte hij met zijn neus op die van de clown. Deze gaf een gil van schrik, maar daar trok Leo zich niets van aan. Hij wist de hoed van Kwink te bemachtigen en stak er meteen zijn grote tong in.

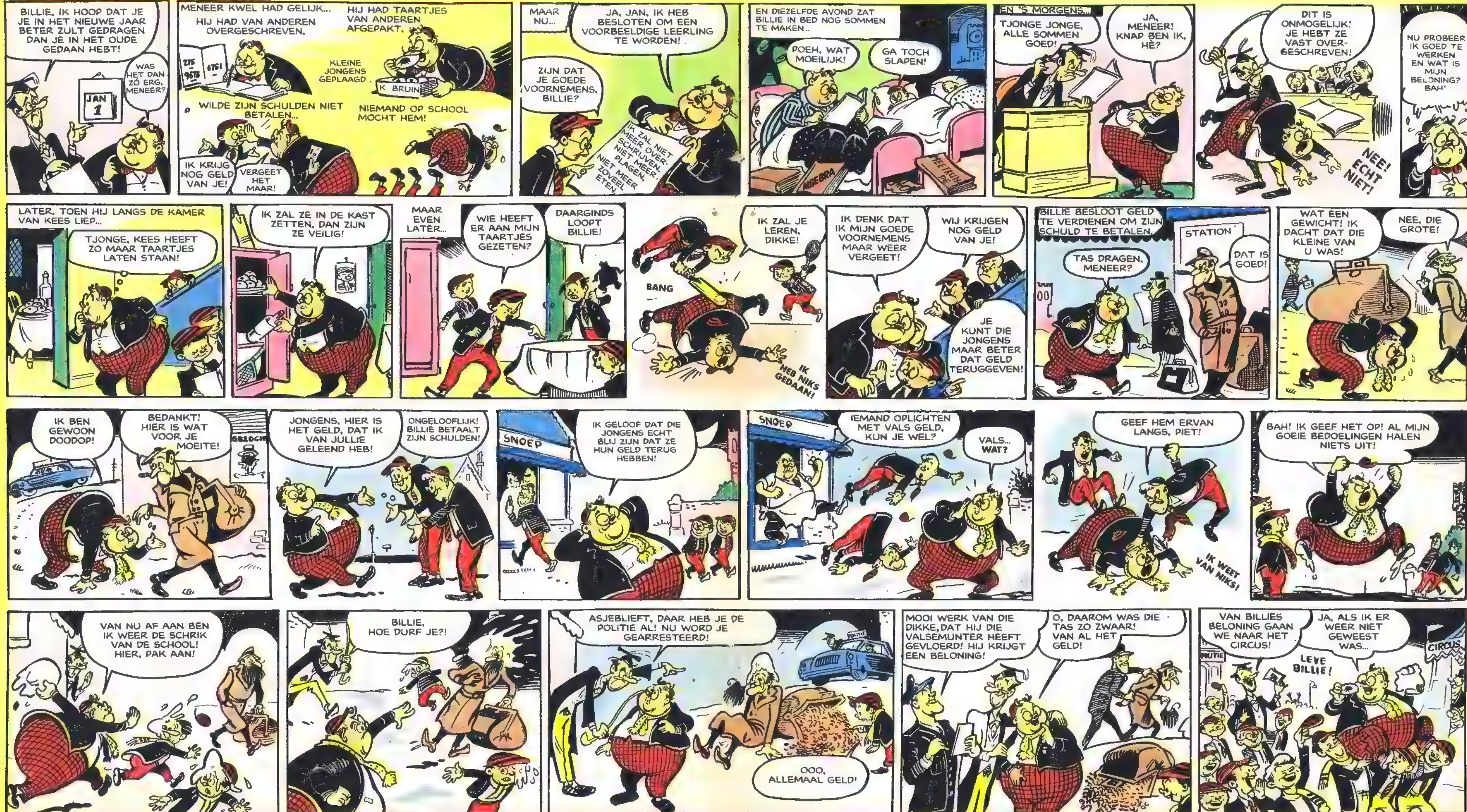

Er zat geen gebak in de hoed, maar wel een laag heerlijke slagroom en dat vond Leo ook fijn. De koning was intussen van zijn troon opgestaan en kwam naar Kwink toe. „Je hebt me zo laten lachen, Kwink," zei hij, „dat je een beloning verdient!" En hij speldde Kwink een medaille op.

De koning vroeg Kwink of hij thee wilde blijven drinken en natuurlijk wilde Kwink dat wel. Hij was reusachtig trots op zijn medaille, maar hij gaf eerlijk toe, dat hij hem grotendeels dank zij Leo gekregen had. Daarom gaf hij Leo af en toe een gebakje en zo was iedereen tevreden.

BILLIE TURF, *het dikste studentje ter wereld*

Map en Moppie

EEN NEEF VAN MOPPIE WAS VOETBALLER...

HIER ZIJN DE SOKKEN, DIE IK VOOR JE GEBREID HEB, JAN!

DANK JE! HIER HEB JE EEN VRIJKAARTJE VOOR DE KOMENDE WEDSTRIJD!

LEUK DAT JE EEN VRIJKAARTJE KRIJGT, MAAR HOE KAN HIJ JE NOU HET ONGELUKSNUMMER GEVEN?

13

IK KAN REUZEGOED BREIEN, PIET! ALS JE ME EEN VRIJKAARTJE GEEFT, BREI IK ALLES WAT JE WILT!

DAT IS GOED. KOM MAAR MEE!

12

TWEE DAGEN LATER...

HA DIE MAP! BEN JE OOK AAN EEN PAAR VOETBALKOUSEN BEZIG?

WELNEE, IK MOET EEN NIEUW NET VOOR DE GOAL MAKEN!

MAAR IK HEB EEN VRIJKAARTJE EN HET IS GELUKKIG NUMMER TWAALF!

STADION

HELP! IK ZIT VLAK ACHTER DIE PAAL! IK ZIE NIKS!

STIL MAAR, MAP! IK ZAL JE WEL VERTELLEN WAT ER OP HET VELD GEBEURT!

12

Het komt in de bus

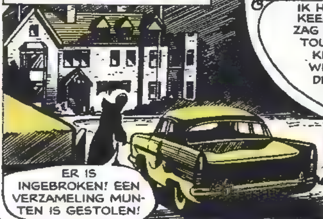
ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Piet Vermeij (16), Vennipperstraat 53b, Rotterdam-8, wil corresponderen met een meisje. Hobby's: postzegels en films. • *Marleen v. d. Bergh (14), Langeweg 75, Kruisland (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen, liefst in Nederland. • *Mien Wilbers, Lienderweg 50, Asten (N.-Br.)*, wil graag weer in contact komen met Jack Beurskes in Blerick, maar is zijn adres kwijt. Wil Jack zich even melden? • *Julia van den Berghe, Goorstraat 16, Markhoven, Prov. Antwerpen, België*, wil corresponderen met een meisje of jongen van zeventien jaar (Franse taal). • *Rita Liekens, Liersesteenweg 195, Herentals, Prov. Antwerpen, België*, wil corresponderen met een jongen van zeventien of achttien jaar (Franse taal). • *Cobie van Berkel (15), Westgaag 108, Maasland (Z.-H.)*, wil corresponderen met een jongen, die van honden houdt, liefst geref. • *Peter Hamel, Brederodestraat 58 I, Amsterdam-W.*, spaart foto's en knipsels van de film „West Side Story"; hij geeft er vliegtuigfoto's voor terug. • *Jeannet Heemskerk (13), Van Limburg Stirumstraat 16, Wassenaar*, wil corresponderen met een jongen. • *Thea de Moor (13), Zeehavenlaan 136, Dordrecht*, wil corresponderen met een meisje of jongen. • *Ina de Wijs (13), Nieuwstraat 77, Made (N.-Br.)* en *Joke Marijnissen (13), Dahliastraat 18, Made (N.-Br.)*, willen corresponderen met twee vriendinnen. Hobby's: zwemmen, lezen en foto's van filmsterren. Liefst twee vriendinnen uit Zuid-Limburg, niet uit Brabant. • *Thea Post, Grootschoterweg 44, Budel*, verzamelt foto's van schaatsers. Wie kan haar daaraan helpen? • *Truusje Nijhuis, Boekeloseweg 24, Haaksbergen (Ov.)*, wil graag weer in contact komen met een meisje, dat haar allerlei dingen toegestuurd heeft (o.a. chocolade). • *José Janssen (14), Oldenzaalsestraat 81, Enschede*, wil corresponderen met een r.k. meisje of jongen. • *Corry Westdijk (16), Langeweg 26, Stellendam (Goeree-Overflakkee)*, zoekt een correspondentievriend. Hobby's: tekenen, lezen, filmsterren en gedichten. • *Gatha Castricum (19), M. v. Heemskerkstraat 91, Heemskerk (N.-H.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen. • *Loes Ronken (11), Sloetstraat 54, Arnhem*, wil corresponderen met een meisje, liefst in Limburg of Duitsland. Hobby: lucifersmerken. • *Joke Zeldenrust (10), Geldenloosepad 60, Medemblik*, zoekt een correspondentievriendin. • *René Kooyman (15), Van Saenredamstraat 1, Delft*, wil corresponderen met een meisje. • *Ria van Schooten (14), Prinses Marijkestraat 12, Twello* en *Klazien Hagens (15), Prinses Marijkestraat 1, Twello*, willen corresponderen met een meisje of jongen in Nederland of België. • *Hilda Goetschalkx (16), Aarschotstraat 12, Antwerpen 1, België*, wil corresponderen met een meisje of jongen. Hobby: postzegels. • *Anke Pop (13), 's-Gravenzandseweg 232, Hoek van Holland*, wil corresponderen met een meisje of jongen, liefst in Engeland, omgeving Londen. • Wie aan *Nico van 't Zet, Kanaalweg 118, Utrecht*, vijftien verschillende (gave) postzegels stuurt van Hongarije, Zuid-

Vervolg op blz. 26

Speur mee met *Dick Drent!*

WAT KLOPT HIER NIET?

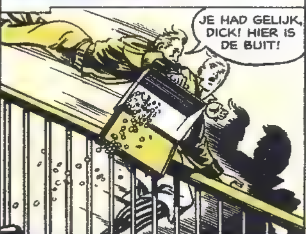

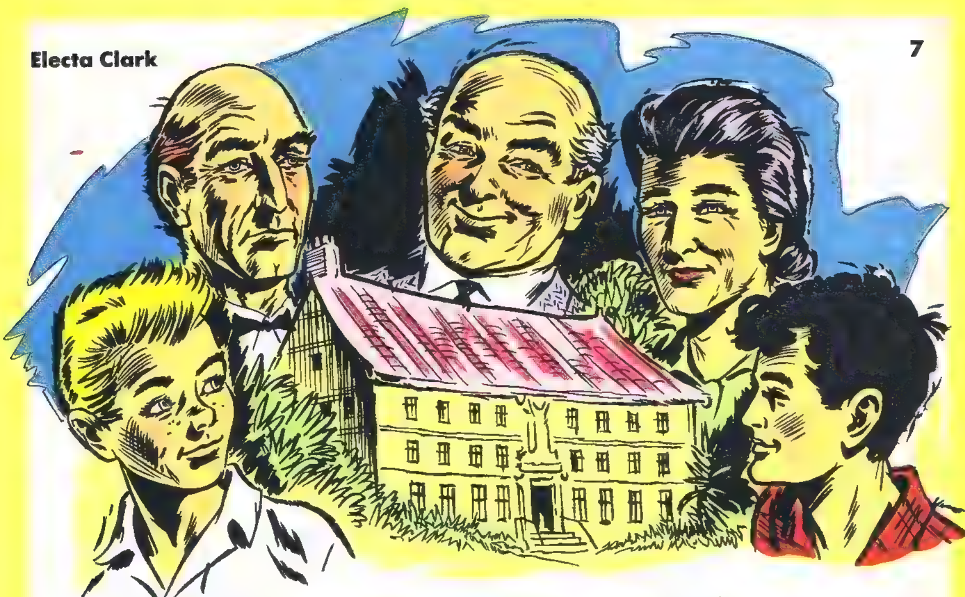

Electa Clark

De wonderlijke avonturen van Casey McKee

Met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Casey McKee komt in de zomervakantie logeren bij zijn oom, meneer Bouncer. In de tuin van oom Bounce vindt hij in een vogelbad een brief, die aan hem gericht is. Later wordt hij hartelijk verwelkomd door zijn oom en door mevrouw Twigley, de huishoudster. Oom Bounce vertelt dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn huis gebeuren. Een kist met souvenirs uit Afghanistan is bijvoorbeeld verdwenen. Later vindt Casey de kist terug. Hij maakt kennis met Ben, een jongen van zijn leeftijd. Deze vertelt, dat een zekere White geprobeerd heeft de vrachtauto van zijn vader te huren om een kist af te halen bij de villa van Caseys oom. Later blijkt dat oom Bouncer een nieuw paspoort geweigerd wordt.*

Casey keek zijn oom na. Hij was ervan overtuigd dat zijn oom geen woord had gehoord van wat hij allemaal verteld had. De waarheid was echter, dat oom Bounce tot op zekere hoogte wel geluisterd had en nu naar boven dribbelde met de verwarde indruk dat Casey met de een of andere verzamelaar genaamd Steinbeck een vrachtauto wilde huren voor vijftig dollar om iets op te halen — wilden ze Ben White uit Afghanistan ophalen? Hij moest het verhaal later nog maar eens vertellen... De jongen was helemaal in de war... Maar het paspoort was nu het belangrijkste...

Voor een wereldreiziger is een paspoort net zo belangrijk als een koffer en een paar stevige wandelschoenen. Zonder paspoort kon meneer Bouncer het land niet verlaten. Geen paspoort — geen reizen. Waanzinnig idee! Wat zou de reden van het ministerie geweest zijn?

Meneer Bouncer was niet meer zó geschrokken en verontwaardigd geweest sinds de dag dat hij bijna het warme hapje voor een kannibalenfamilie in Midden-Afrika was geweest.

Een paar minuten later hoorde Casey een auto door de oprijlaan gieren. Hij keek nog net op tijd door het raam van de bibliotheek om de hemelsblauwe open auto voorbij te zien schieten, die de eerste bocht op twee wielen nam, rakelings langs een beuk scheerde en toen voortraasde met een enorme stofwolk achter zich.

„Dat moet vast oom Bounce zijn," dacht Casey hardop. „Hij moet toch echt eens leren goed te rijden. En dat op zijn leeftijd!"

Casey had niets te doen. Hij dwaalde de bibliotheek uit en terug naar de eetkamer. De dikke tapijten dempten het geluid van zijn voetstappen. Toen hij zo de eetkamer binnenslenterde, werd hij niet gehoord door Baars, die bij het raam stond. Hij had ook het opvallende vertrek van meneer Bouncer gadegeslagen. Hij draaide zich nu om, nog steeds denkend dat hij alleen was, zodat hij zijn gezicht niet in de statige plooien getrokken had. Casey bekeek hem aandachtig. De butler had een uitdrukking op zijn gezicht die je alleen maar een zelfvoldane grijns kon noemen. Dacht hij aan het feit dat John Bouncer zo'n slechte chauffeur was? Of wist hij

meer over die paspoortgeschiedenis? Was hij misschien blij dat zijn werkgever in moeilijkheden zat?

Toen viel zijn oog op Casey, die hem met open mond stond aan te staren. Het gezicht van Baars was ogenblikkelijk weer volkomen uitdrukkingloos. Hij staarde Casey aan. Casey staarde naar hem. Casey dacht: Hoe zou jij er onder een zwarte pruik met krullen uit zien? En met een geverfd litteken?

Baars dacht: Hoe ben jij van de zolder gekomen? Nieuwsgierige aap die je bent!

Geen van beiden sprak een woord. Na een ogenblik draaide Casey zich om en ging naar boven. Baars ging naar de keuken. Ze waren niet bijzonder op elkaar gesteld, die twee.

Casey nam een boek van de stapel op het tafeltje bij zijn bed. Hij ging op zijn buik op de grond liggen en begon te lezen. Maar in het midden van bladzijde drie kwam hij tot de ontdekking dat hij nog geen woord echt in zich opgenomen had.

„Ik weet wat ik ga doen," zei hij en sprong op. „Ik ga de banden van die oude fiets oppompen en dan ga ik eens bij de buren kijken. Misschien kan ik iets belangrijks ontdekken."

Hij rende op topsnelheid naar beneden en naar de garage. Zijn fiets was nog erger verroest dan hij dacht. Hij pompte de lege banden op en toen snelde ook hij de oprijlaan af. Natuurlijk niet zo snel als oom Bounce en ook niet zo roekeloos. Bij zijn platte rots stapte hij af en deed zijn sokken en schoenen aan. Het was pas in het begin van de zomer en zijn voetzolen waren nog zacht, omdat ze een hele winter in warme sokken gehuld waren geweest. Maar gedurende de warme weken werden zijn voetzolen door het vele blootsvoets lopen net zo hard en dik als een olifantshuid en daar was hij reuzetrots op.

Het hek stond wijd open. Casey ging rechtsaf de hoofdweg op en peddelde langs het landgoed van oom Bounce tot de oprijlaan van de buren.

Toen hij de oprijlaan infietste, zag hij een bordje. TE HUUR stond er op dat bord, met de naam en het adres van de makelaar. Dit landgoed was minder uitgestrekt dan dat van oom Bounce. Het omliggende terrein was kleiner, het huis was kleiner en alles zag er wat vervallen uit. Het gras moest gemaaid worden. De struiken om het huis waren volkomen verwaarloosd. Ze benamen het uitzicht door de benedenramen en versperden de zijingang. Je kon onmiddellijk zien dat dit huis onbewoond was. Er hingen geen gordijnen voor de ramen. De jaloezieën waren tot halverwege neergelaten en de ramen leken zo op halfgesloten ogen, waarachter een ijselijk geheim verborgen leek te zijn. Er blafte geen hond toen Casey dichterbij kwam en er hing een vreemde stilte over de hele omgeving. Geen vogeltje zong.

Casey stapte van zijn fiets af. Hij voelde er weinig voor om dit naargeestige huis verder te onderzoeken.

„Meneer?" vroeg een schrale stem achter hem. „Zoekt u iemand?" Casey schrok zo, dat hij zijn fiets losliet, zodat die op de grond kletterde. Hij draaide zich om en keek met verschrikte ogen naar de spreker, die rustig uit het struikgewas kwam.

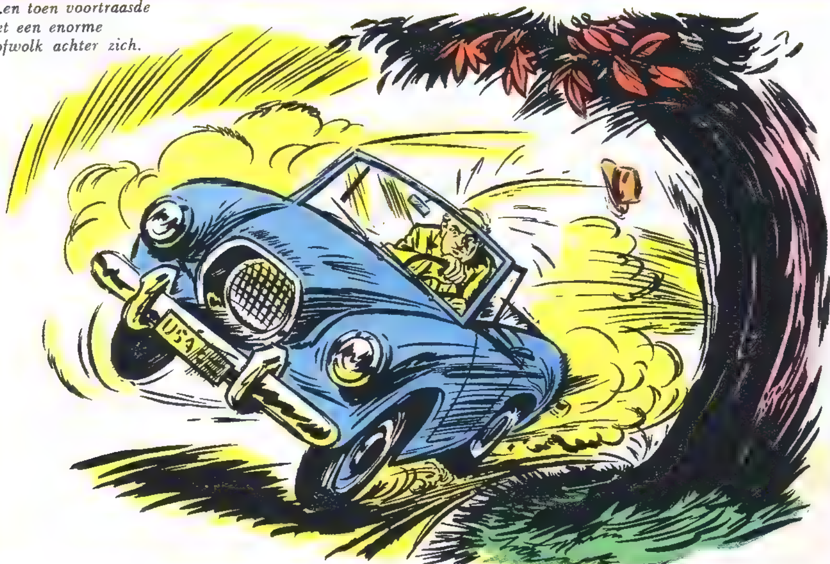
Hij zag een slanke jongeman, nauwelijks groter dan hij, met een bijzonder donkere huidkleur. Zijn voorhoofd had bezorgde rimpels. Hij was niet in het wit gekleed en geen badhanddoek verborg zijn glimmend zwart haar. Hij droeg een normale broek met een sporthemd.

„U bent verkeerd misschien?" vroeg de jongeman haastig met een piepende stem. Hij had een buitenlands accent.

„Maar... maar... maar," brabbelde Casey. Toen kreeg hij zichzelf weer onder controle en zei duidelijk: „Is dit het huis van de familie Beckstein?"

Hij noemde de eerste de beste naam die in zijn hoofd opkwam en dat was natuurlijk de naam van Ben.

„Natuurlijk niet," antwoordde de don-

...en toen voortraasde met een enorme stofwolk achter zich.

kere man zenuwachtig. „Nee, beslist niet. Natuurlijk niet. Nee, niet Beckstein, nee."

De angst in die stem maakte Casey moediger. Die vent is ergens bang voor, vertelde Casey zichzelf. Zou hij bang voor mij zijn? Hardop zei hij: „Van wie is dit huis dan? Wie woont hier?"

Plotseling kwam er een blik van woede op het donkere gezicht. De man ging trots rechtop staan. „Daar heeft u niets mee te maken," zei hij scherp. „Wilt u dit terrein onmiddellijk verlaten, anders waarschuw ik de politie."

„Hoe dan?" vroeg Casey schaamteloos. „Als hier niemand woont, dan is de telefoon niet aangesloten. Bent u de huisbewaarder? Of bent u," vroeg hij sluw, „op verboden terrein, net als ik?"

De man maakte een beweging met zijn hand, zo vlug, dat Caseys ogen het zelfs niet konden volgen. Maar hij zag heel duidelijk een smal krom mes in de hand van de ander. Casey bukte zich en pakte zijn fiets op, draaide hem om en zette een voet op de trapper. Dit alles met bijna dezelfde snelheid als waarmee de man zijn mes te voorschijn had gehaald.

De man met het mes deed een dreigende stap naar voren. Met een zachte stem zei hij: „Kom niet terug hier met je idiote vragen en je loerende ogen. Begrepen?"

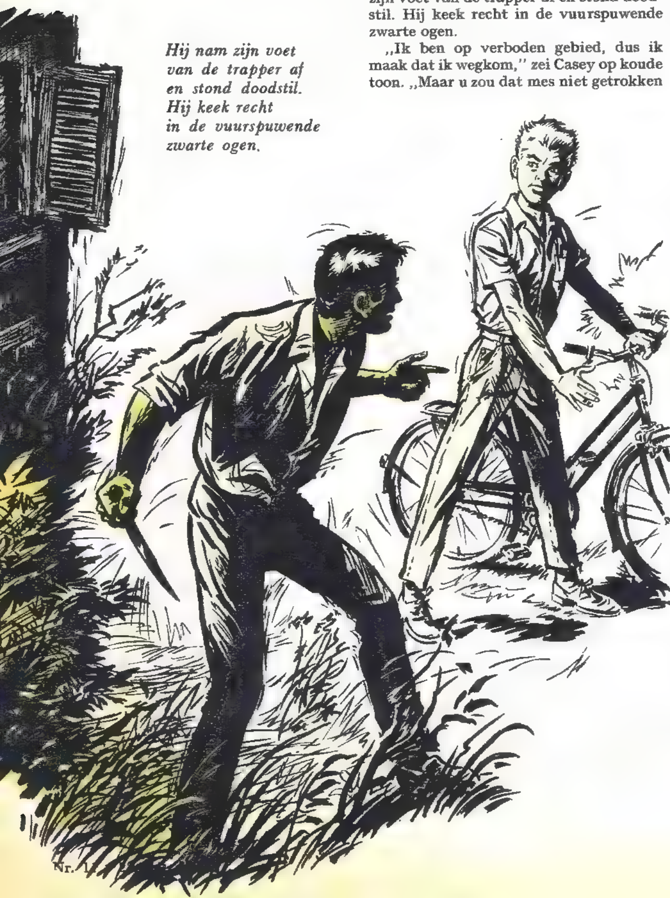
Casey slikte eens diep en wilde op zijn fiets stappen. Maar plotseling werd hij ook woedend. Eerst dat ei van een butler die hem stond te commanderen en nou deze . . . deze sluipmoordenaar. Hij had er genoeg van om voor gek te staan. Hij nam zijn voet van de trapper af en stond doodstil. Hij keek recht in de vuurspuwende zwarte ogen.

„Ik ben op verboden gebied, dus ik maak dat ik wegkom," zei Casey op koude toon. „Maar u zou dat mes niet getrokken hebben *als u niet iets te verbergen had!"*

En met die woorden was zijn woede verdwenen, maar ook zijn moed. Hij sprong op zijn fiets en scheurde weg. Hij reed als een gek. Hij reed als oom Bounce, alleen minder lawaaierig. Bij de bocht, toen hij in het losse grind slipte, had hij een angstig moment.

Hij dacht dat hij zijn evenwicht zou verliezen en heel vernederend op de grond terecht zou komen. Hij stelde zich al die spottende lach van de donkere man voor. Maar hij viel niet en sloeg dus geen flater.

Casey fietste naar huis en dacht diep na. Ik weet het al, vertelde hij zichzelf. Die man is de huisbewaarder. Toen ik door de verrekijker keek had hij wat vrienden op bezoek. Of misschien woont hij daar met zijn familie. Dat was toch heel gewoon? Ik zal wel een heel mysterie van niéts gemaakt hebben. Ik zal het mevrouw Twigley vragen. Zij weet alles over zulke dingen.

Hij nam zijn voet van de trapper af en stond doodstil. Hij keek recht in de vuurspuwende zwarte ogen.

ZEVENDE HOOFDSTUK

Achtervolging op de hoofdweg

„Mevrouw Twigley," riep hij toen hij de voordeur binnenkwam. „Waar bent u, mevrouw Twigley?"

„In de eetkamer," riep ze terug.

Casey rende naar de eetkamer en zodra hij de huishoudster zag vroeg hij: „Wie woont er in het huis hiernaast? Nee, niet aan die kant — ik bedoel dat stenen huis rechts, dat met het bordje TE HUUR."

Mevrouw Twigley telde servetten en legde ze op stapeltjes op het grote Venetiaanse buffet. „Zevenendertig, achtendertig, negenendertig, veertig," zei ze.

„Nou, laat me eens even denken. Het laatst heeft er de familie Ferguson gewoond en zij zijn meer dan een jaar geleden weggegaan. Daarna heeft er niemand meer in dat huis gewoond. Ach, de zomen van die servetten zijn eruit. Ik hoop dat Genevieve of Loretta weet hoe ze onzichtbaar moet zomen, maar je weet het nooit tegenwoordig met die. . ."

„Ja, maar is er een huisbewaarder?" drong Casey aan. Hij ging achterstevoren op een van de rijkelijk bewerkte stoelen zitten en keek om de hoge leuning heen naar mevrouw Twigley.

„Huisbewaarder?" herhaalde mevrouw Twigley verrast. „Je bedoelt de tuinlieden, denk ik. Zeker, maar je kunt toch niet verwachten dat zij linnen kunnen zomen. . ."

„Nee, nee. Ik bedoel een huisbewaarder bij de buren, waar de Fergusons gewoond hebben," legde Casey geduldig uit.

„Vijfenveertig, zesenveertig, zevenenveertig — goeie help! Kijk nou toch eens. Lippenstift op dit servet! Ik dacht dat de wasserij wel alle lippenstiftvlekken uit de. . ."

„Ik vind het heel erg moeilijk," zei Casey klagend, „om mensen naar me te laten luisteren. U en oom Bounce zijn precies hetzelfde. Jullie *luisteren* niet."

Mevrouw Twigley legde nu haar servetten op het buffet en met een gezellig ruisen van haar tafzijden onderrok draaide ze zich naar Casey. Ze vouwde heel omstandig haar armen en lachte naar hem.

„Ik luister," zei ze. „Vertel op."

„Goed," zei Casey en grinnikte terug. „Ik vroeg wie hiernaast woonde. Is er een huisbewaarder? Een bewaker?"

„Nee," zei mevrouw Twigley levendig. „Dat huis is te huur en er is niemand om het te verzorgen. Ik weet het zeker, want ik herinner me dat ik met meneer Wells, de postbode, ongeveer twee weken geleden over dat huis gepraat heb. Hij zei dat het zo jammer was dat niemand in dat aardige huis wilde wonen en dat terwijl het zomer is en zo. En wat meneer Wells niet van de huizen langs zijn route weet is de moeite niet waard," gniffelde mevrouw Twigley.

„Maar dat was twee weken geleden," zei Casey nadenkend. „Er kan in die twee weken wel wat veranderd zijn. Ja, want twee weken geleden gebeurden er nog geen vreemde dingen."

„Over welke vreemde dingen heb je het?"

„Ach, u weet wel — het geforceerde raam en het gestolen Mickey-Mousehorloge en het openstaande hek en. . ."

„Och, nonsens," zei mevrouw Twigley met haar verstandige stem. „Het raam was geforceerd, dat geef ik toe. Maar al hebben ze ingebroken, er werd niets kostbaars vermist, dus waarom al die drukte? En wat betreft die opengemaakte deuren waar je oom en Baars zoveel herrie over maken, nou, je oom is zo'n warhoofd, dat hij niet weet of hij nou een deur afgesloten heeft of wagenwijd open liet staan. Och kom!"

En mevrouw Twigley ging verder met haar servetten. „Achtenveertig, negenenveertig, vijftig."

„Baars is allesbehalve een warhoofd," hield Casey aan.

„Dat is waar," gaf mevrouw Twigley toe. Ze nam een ander stapeltje servetten op en bekeek ze keurend. „Baars vergeet niets. Hij rijdt straks naar de stad om een kist van het station op te halen en ik wed dat hij niet één boodschap zal vergeten van die massa die ik opgegeven heb."

„Kist?" vroeg Casey opgewonden. „Welke kist is het nu? Weer een uit het buitenland?"

„Ja, deze komt uit India, geloof ik. Je weet dat je oom India en Afghanistan en Tibet en nog wat van die vreemde landen heeft bezocht. . ."

„Och, zeg! Ik vraag me af of ik mee mag rijden met hem," zei Casey enthousiast. Hij dacht na. „Ik denk van niet," zei hij. Toen dacht hij nog wat verder na en zei somber: „Nee, dat mag ik vast niet. Dat doet Baars niet."

„Eenenvijftig, tweeënvijftig, drieënvijftig," zei mevrouw Twigley. Casey slenterde de eetkamer uit. Even later was hij in de garage. De stationcar stond er nog. Casey zuchtte. Had mevrouw Twigley maar een andere butler-chauffeur in dienst genomen. Iemand die tenminste menselijk was.

Na een ogenblik kwam Baars de garage binnenlopen en stapte in de stationcar zonder Casey te zien. Hij draaide het contactsleuteltje om, startte, liet de motor even draaien en reed toen achteruit de garage uit, draaide keurig en reed de oprijlaan af. Hij maakte de eerste bocht op vier wielen, ging wel een meter náást de beukeboom en reed toen met een minimum aan stofwolken verder.

Zijn manier van rijden was volkomen anders dan die van oom Bounce. In alles was Baars even methodisch en doeltreffend. Hij was een man om diep te haten.

Het huis van meneer Bouncer was niet ver van de rand van de stad en na een korte rit parkeerde Baars de auto voor een supermarkt. Hij haalde een papiertje uit zijn zak en ging naar binnen om de boodschappen die mevrouw Twigley op dit lijstje geschreven had, te kopen. Toen hij ongeveer een minuut weg was, ging de achterdeur van de stationcar voorzichtig open. Een passagier stapte uit en sloot behoedzaam de deur. De ogen van de passagier keken waakzaam alle kanten uit, op zoek naar de bestuurder. Deze figuur was Casey McKee, een verstekeling. Baars was op dit moment echter druk bezig een mooie krop sla uit te zoeken. Hij zag Casey niet, die naar de volgende hoek rende, zodat hij uit het gezicht verdwenen was.

Hè, hè, dacht Casey toen hij doorliep. Wat ben ik blij dat dat ei me niet gezien heeft toen ik achter in de stationcar op de vloer lag. Nou kan ik hem tenminste op heter daad betrappen als hij weer grapjes wil uithalen.

Casey kende de stad goed genoeg om het goederenstation te kunnen vinden. Het was een drukke, levendige plaats. Hij neusde er net zo lang rond tot hij een goed plekje gevonden had. Hij ontdekte dat hij kon staan tussen een grote klerenkist en een in een krat verpakte piano en dat hij zo het loket goed in de gaten kon houden zonder zelf gezien te worden. Hij wachtte nu de komende gebeurtenissen af.

Zou Baars hem gezien hebben? Hij stond nu in het aftandse oude kantoortje van het goederenstation.

Maar wachten is een van de vervelendste karweitjes in het leven. Casey kon niet stilzitten en ging bij wat witkielen kijken. Hij dwaalde steeds verder van zijn schuilplaats weg. Na een hele lange tijd kon hij zich eindelijk losscheuren van zes kratten luid kakelende kippen die in een vrachtauto werden geladen, nog maar net op het nippertje om Baars op zich af te zien komen. Casey draaide zich bliksemsnel om en dook achter een handkar met kisten. Vandaar rende hij naar zijn schuilplaats.

Zou Baars hem gezien hebben? Waarschijnlijk niet. Baars stond nu in het aftandse oude kantoortje van het goederenstation. Hij had drie of vier papieren in zijn hand en zocht kennelijk naar het goede. Casey kon zijn gezicht duidelijk zien.

Wordt vervolgd

Ted en Tom en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE WILDEN BEWIJZEN DAT BURT MALDON, HUN RIVAAL IN DE INTERNATIONALE AUTORACE, HEN HAD WILLEN UITSCHAKELEN DOOR EEN MAGNETISCHE SCHROEVEDRAAIER ACHTER HUN KOMPAS TE STEKEN. DAARTOE DEED TED NET OF HIJ DE SCHROEVEDRAAIER VERLOOR, IN DE HOOP DAT MALDON HEM ZOU OPRAPEN...

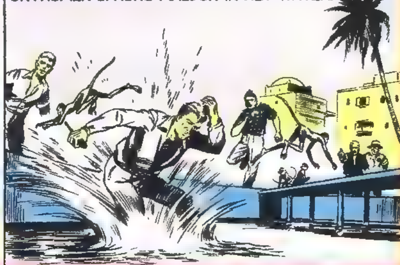

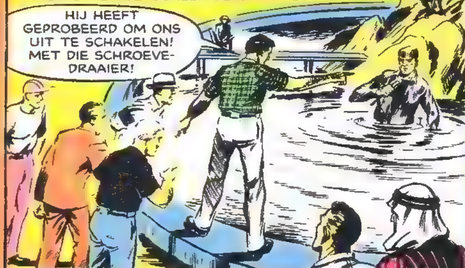

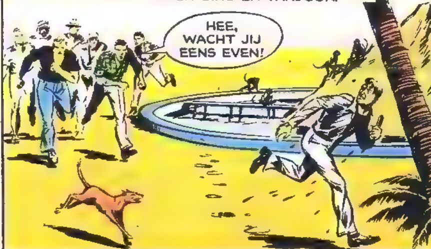

EVEN LATER VERSCHEEN DE OFFICIAL...
HIJ HEEFT GEPROBEERD OM ONS UIT TE SCHAKELEN! MET DIE SCHROEVE-DRAAIER!

MALDON DURFDE HET OORDEEL VAN DE OFFICIAL NIET AF TE WACHTEN EN GING ER VANDOOR.
HEE, WACHT JIJ EENS EVEN!

OP DAT OGENBLIK VERSCHEEN MENEER EXE TEN TONELE.
MALDON HEEFT ZICH IN DE MOEILIJKHEDEN GEWERKT! IK MOET HEM HELPEN!

HET WAS OP VERZOEK VAN MENEER EXE DAT MALDON GEPROBEERD HAD TED EN TOM UIT TE SCHAKELEN.

MENEER EXE GREEP DE SCHROEVE-DRAAIER EN GAF MALDON EEN ANDERE IN HANDEN.
HIER, PAK AAN!

TOEN DE ANDEREN MALDON INGEHAALD HADDEN, WAS EXE VERDWENEN.
LAAT ME LOS! WAT WIL-LEN JULLIE EIGENLIJK?
DAT WEET JE BEST! GEEF DIE SCHROEVE-DRAAIER HIER!

DE OFFICIAL PAKTE DE SCHROEVEDRAAIER EN HIELD HEM BIJ EEN KLEIN ZAKKOMPAS.
IK ZOU MAAR GAUW MIJN EXCUSES MAKEN, RAWLEY! DEZE SCHROEVEDRAAIER IS NIET MAGNETISCH EN KAN JOUW KOMPAS DUS NIET BEÏNVLOED HEBBEN!

TED BEGREEP DAT MALDON HEM TE SLIM AF GEWEEST WAS.
WAAR HEEFT HIJ ZO GAUW EEN ANDERE SCHROEVE-DRAAIER VANDAAN GEHAALD?
VOLGENS MIJ IS DAT HET WERK VAN DIE GEHEIMZINNIGE MENEER EXE! HIJ ZIT OOK IN HET KOMPLOT!

EVEN LATER ZEI TED:
KIJK, DAAR GAAT EXE! KOM MEE, WE GAAN ACHTER HEM AAN! IK WIL WELEENS WETEN WAT DAT HEER-SCHAP IN ZIJN SCHILD VOERT!

Afrika, Tanganjika of Argentinië, ontvangt twee speldjes. • *Marianne Waijers (13), Hugo v. d. Goesstraat 31, Helmond*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend. • *Ine Verreyken, Kerkeind 2, Milheeze, bij Helmond (N.-Br.)*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van dertien jaar, liefst niet uit Brabant. • *Joke Verreyken (11), Kerkeind 2, Milheeze, bij Helmond (N.-Br.)*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van elf jaar. • *Riet Dickens (11), Wilhelminastraat 8, Dussen (N.-Br.)*, zoekt een correspondentievriendin. • *Beppie van Zandwijk, Langeburgewal 74, Oudewater*, zou graag weer in contact komen met Beppie Willemsen in Heerlen. • *J. Dreessens, Sint-Jozefstraat, Meerssen (L.)* en *J. v. Bragt, Beekstraat 41, Meerssen (L.)*, willen suikerzakjes ruilen. • *Geke de Vries (13), Groenestraat 173, Kampen*, wil corresponderen met een jongen van veertien jaar. • *Ada de Vries (9), Groenestraat 173, Kampen*, wil corresponderen met een meisje. • *Jansje de Vries (7), Groenestraat 173, Kampen*, wil corresponderen met een meisje. • *Gerda de Wit (15), Lopes Diaslaan 100, Hilversum*, wil corresponderen met een meisje. Hobby's: tekenen, fotograferen, toneel, sport. • *Marinus Stomphorst (15), Sumatralaan 25, Ede (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje in Nederland. • *Kela van Etten, Dr. Peelenstraat 11a, Boxmeer (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar. Hobby's: schaatsen, tafeltennissen, gymnastiek, zwemmen. • *Tonnie de Jong (14), Jan de Rooistraat 22, Sprang (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Tonnie spaart sigarebandjes. • *Ria de Backer (17), Merodelaan 37, Oisterwijk (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje, liefst in Leiden, de Betuwe of de Veluwe. • *Conny v. d. Heyden (10), Kleine Drift 37, Hilversum*, wil suikerzakjes en lucifersmerken ruilen. • *Nelly van Lieshout (15), Beatrixstraat 15, Nuenen (N.-Br.)*, zoekt correspondentievriendinnen en -vrienden. • *Jeannet v. Bijnen (14), Het Zicht 26, Den Haag*, wil corresponderen met een meisje. Hobby's: tekenen, lezen, zwemmen, fietsen en ballet. • *Jean Pijls (13), Beijtelstraat 3, Tegelen* en *Ennie Peters (13), Kerkstraat 11, Tegelen*, willen corresponderen met een meisje. • *Ancy Hogenkamp (14), Respersweg L 118, IJhorst, Post De Wijk (Dr.)*, wil corresponderen met een meisje. Hobby's: sport, moderne muziek. • *Jan Deckers (12), Schuitvaartjaagpad 4, Etten (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen. Hobby's: voetballen en suikerzakjes. • *Betsy v. d. Broek (15), Langenoordstraat 57, Zevenbergen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen in België. • *Wilma Jegerings (15), Hellemanstraat 37, Deurne (N.-Br.)* en *Carla v. d. Zanden (16), Molenstraat 79, Deurne (N.-Br.)*, willen ieder corresponderen met een jongen, liefst in Noord-Brabant. • *Lisette van Stee (13), Nieuwstraat 34, Goes*, wil corresponderen met een meisje in Engeland. Wie heeft adressen? • *Nelleke Maasdam (14), Moriaanseweg 75, Hellevoetsluis*, en *Rita Nieuwenhuizen (14), Rijksstraatweg 58, Hellevoetsluis*, willen corresponderen met jongens in Nederland. Hobby's: schaatsen, zwemmen, lezen, filmsterren. • *Josien Rijkhoek (13), Lierweg 35, De Lier (Z.H.)*, wil corresponderen met een meisje in Overijsel of Drente. Josien houdt veel van paarden. • *Frans Swinkels (15), Gerard Davidstraat 3, Eindhoven*, wil corresponderen met een r.k. meisje in Duitsland of Engeland. Wie heeft adressen? • *Henk Piek (15), Sabotagelaan 4, Groningen*, wil corresponderen met een jongen of meisje in Amsterdam of omgeving. Hobby's: zeilen en fotografie. • *Tiny Verheijen (14), Broekestraat 42, Venlo*, wil corresponderen met een Vlaams meisje. Hobby's: naaien, handballen, zwemmen, filmsterren. Tiny heeft ook nog een adres van een Duits meisje van twaalf jaar en van een Duits meisje van negentien jaar, die beiden willen corresponderen. Brieven voor deze meisjes kunnen naar bovenstaand adres gestuurd worden. • *Martha Tapilatu, Industriestraat 121, Hoogkerk (Gron.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen in Nederland. Martha is twaalf jaar. • *Harry Koops, Dorp Roswinkel, Stad 41, Provincie Drente*, zoekt een pick-up met platen; hij geeft in ruil een filmtoestel met zes films. Eerst schrijven. • Wil *Rudy Geldenloos in Bierum (Gron.)*, ons zijn juiste adres opgeven?

Goed nieuws voor postzegelverzamelaars!

In de loop van dit jaar zullen de posterijen van ongeveer honderd landen postzegels uitgeven in het kader van de anti-hongeractie van de Verenigde Naties. In Nederland verschijnen op 21 maart twee zegels in de waarden 12 en 30 cent zonder toeslag. In België komen op 22 maart drie zegels uit in de volgende waarden: 2 Fr. + 1 Fr., 3 Fr. + 1 Fr. en 6 Fr. + 2 Fr.

Het komt in de bus

Vervolg van blz. 18.

• *Micheline Hoegaerts (16), Liersebaan 56, Viersel, Prov. Antwerpen, België*, wil corresponderen met een jongen in Nederland. • *Anneke Wagemakers (16), Sint-Janstraat 54, Hoeven (N.-Br.)*, zoekt een correspondentievriend. • *W. Delsing (13), Sint-Joosterweg 11, Echt*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: muziek, motorsport, lucifersmerken, filmsterren. • *Jans Hankel, Tolhekslaan 230, Appelscha (Fr.)*, heeft dieren- en autoplaatjes en wil die ruilen voor auto-albums. Eerst schrijven. • *Anneke den Dulk (12), Wieringsestraat 448, Scheveningen* en *Sjaantje Spaans (12), Pluvierstraat 332, Scheveningen*, willen corresponderen met een meisje. Hobby's: zwemmen, schaatsen, lezen en zingen. • *Janny Huibers (15), Delfgaauwstraat 88 B, Rotterdam-N.*, en *Joke Jansen (15), Rodenrijsestraat 9 A, Rotterdam-N.*, willen corresponderen met een jongen, liefst in België. • *Janjo v. Hamond (12), Veldwijk C 157 A, Vorden (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje of een jongen. Hobby's: motorsport, filmsterren. • *José de Kimpe (13), Broekwal 34, Helmond*, zoekt een correspondentievriendin. • *Laura v. d. Vorst (12), Bij de Essen 9, Helmond*, wil corresponderen met een meisje of jongen, liefst in Zuid-Limburg. • *Rob Manders (17), Haaglaan 10, Helmond*, zoekt een correspondentievriendin in Frankrijk of Frans-België. • *Marijke Brabander (10), Monsterseweg 154, Poeldijk (Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje in Zuid-Nederland of België. • *Ingrid v. d. Ende (10), Kamperfoeliestraat 13, Den Helder*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen tien en twaalf jaar. Hobby's: wandelen, sigarebandjes en filmsterren. • *Louise Kindts, Kamperfoeliestraat 45, Den Helder*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen tien en twaalf jaar. Louise is tien jaar. Hobby's: postzegels, sigarebandjes, suikerzakjes. • *Martha v. Rijn (15), Biesboschstraat 22, Den Helder*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen zestien en achttien jaar. Hobby's: wandelen, lezen en filmsterren. • *Dory v. d. Ende (18), Kamperfoeliestraat 13, Den Helder*, wil corresponderen met een jongen of meisje. Hobby's: wandelen, fietsen, zwemmen, lezen en naaien. • *Gemma Alards, Pfaltzstraat 32, Ravenstein (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van twaalf of dertien jaar. Hobby: suikerzakjes. • *Hennie Atsma (11), Wrakkenpad 14 II, Creil (N.O.P.)*, wil corresponderen met een meisje (liefst herv. of geref.) van haar leeftijd, liefst in Friesland of Holland. • *Nolda Kraak, Hucht 40, Tiel*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen dertien en zestien jaar. • *Anne De Caluwé, Pastoor Coplaan 58, Zwijndrecht, België*, wil corresponderen met een meisje of jongen in Nederland van zeventien of achttien jaar. Hobby: fietsen. • *Maria De Caluwé (16), Pastoor Coplaan 58, Zwijndrecht, België*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Maria verzamelt sigarebandjes en foto's van filmsterren. • *Lyda Meyvogel, Tramstraat 1c, Katwijk aan Zee*, wil corresponderen met een Nederlands meisje van elf of twaalf jaar. Hobby's: zwemmen en lezen. • *Lous Querido (15), Korte Brantstraat 14b, Rotterdam-1*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Suriname of op de Antillen. • *Willy en Arie Kerkhof (12 en 13), Gooierstraat 52, Deventer*, willen corresponderen met een jongen of meisje van hun leeftijd. Willy is een meisje, Arie is een jongen. • *Wieske Sleeuwenhoek (10), Lambertusstraat 165a, Rotterdam-16*, wil corresponderen met een meisje tussen tien en twaalf jaar. • *Wim van Harskamp (14), Hoefweg 104, Bleiswijk (Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Yvonne van Esveld (14), Donker Curtiusstraat 6, Meppel*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Jetty de Rooy (14), Vissersingel 40, Meppel*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Herma v. Rijswijk (13), Dr. Alphons Ariënsstraat 100, Schiedam*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Roelfina Molter (14), Voorstraat 17, Harlingen (Fr.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst in Friesland.

MUG en MIK

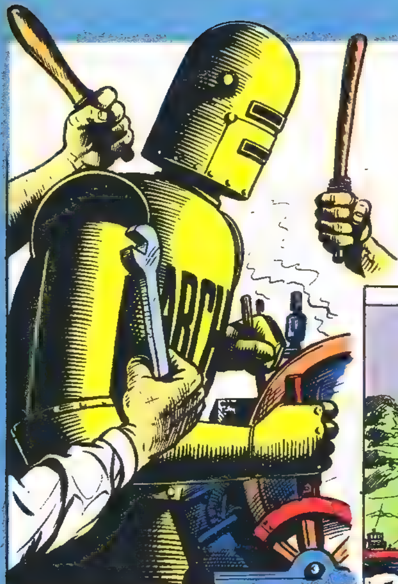

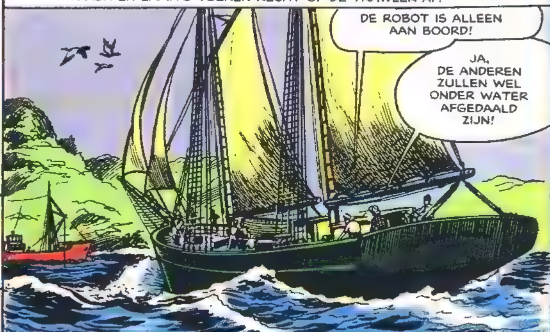
In het nummer van volgende week...

kun je iets lezen over een spookschip, waar nog altijd over gesproken wordt. In 1872 werd dit schip aangetroffen in de buurt van de Azoren. Bij een nader onderzoek ontdekte men, dat er niemand aan boord was, uitgezonderd de scheepskat. Waar waren de kapitein, zijn vrouw, zijn dochter en de bemanning gebleven en wat was de oorzaak dat zij hun zeewaardig schip in de steek gelaten hadden? Allerlei gissingen werden er gemaakt, maar tot op de dag van vandaag weet men nog steeds niet precies wat er zich aan boord heeft afgespeeld. Wat men er wél van weet vertellen we volgende week. . .

LACHEN IN VIJF LANDEN heet een bladzijde met moppen, afkomstig uit vijf verschillende landen. Ook die vind je in het volgende nummer. Veel plezier!

De man van staal

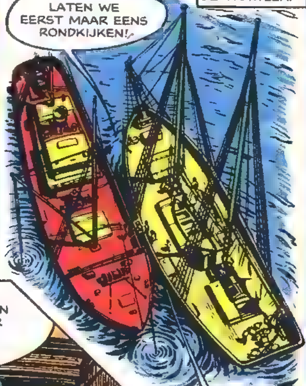

TED, KEN EN ARCHIE WAREN OP ZOEK NAAR EEN WRAK, DAT GEZONKEN WAS VOOR DE KUST VAN PERU. TERWIJL ZIJ ONDER WATER WAREN, NADERDEN TRASK EN ZAMITO IN HUN SCHOENER...

INTUSSEN ONDER WATER...
WE KUNNEN NU BETER NAAR BOVEN GAAN EN HET STRAKS NOG EENS PROBEREN!
GOED IDEE!

OPEENS WAS TEDS STEM AAN DEK HOORBAAR.
WE HEBBEN IN ELK GEVAL DIE SCHEEPSKLOK GEVONDEN!
CARAMBA!

. ARCHIE BEDIENDE DE LIEREN...
DIT IS DUS DE PLAATS VAN HET WRAK!
ZET JE MENSEN AAN HET WERK. VLUG, VOOR ZE BOVEN KOMEN!

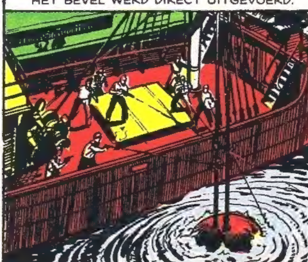

EN TOEN...
DE ROBOT MOET VAN DE LIEREN WEG, MANNEN!

TED EN KEN HOORDEN DE GELUIDEN VIA HUN TELEFOON.
WAT GEBEURT ER?
ZOUDEN ZAMITO EN TRASK AAN BOORD ZIJN?

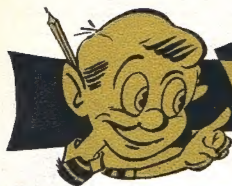

TOEN DE KOGEL BEGON TE SLINGEREN DRUKTE TED EEN KNOP IN.
ZE WILLEN ONS BELETTEN BOVEN TE KOMEN!

OP HETZELFDE OGENBLIK KWAM ARCHIE ONDER STROOM TE STAAN.
HELP!
WAT IS DAT?

KAPITEIN TRASK SCHREEUWDE:
SCHIET DE KABELS KAPOT! VOORUIT, VLUG!

HET BEVEL WERD DIRECT UITGEVOERD.

TED EN KEN HOORDEN DE SCHOTEN EN...
DE KABELS BREKEN! WE ZIJN VERLOREN!

WIE PUZZELT ER MEE?

Verborgen vogels

In elk van de vier onderstaande zinnen is de naam van een vogel verborgen.

1 In onze zachte winters valt doorgaans niet op veel ijs te rekenen.
2 Je kan wel zien, dat die mooie gesp echte diamanten bevat.
3 Wat de spreker zei was waar en de mannen konden er niets tegen inbrengen.
4 Het jonge hondje groeit flink er wordt elke week sterker.

Welk woord hoort erbij?

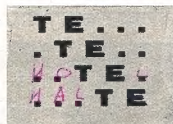
Het gebeurt vaak, dat de mensen de betekenis van een bijvoeglijk naamwoord versterken door er een woord vóór te plaatsen, dat dan met het oorspronkelijke woord één geheel vormt. Bijvoorbeeld: KURKDROOG om duidelijk te maken, dat iets heel droog is.

Hier zie je een rijtje van die „voorwoorden". Weet je welke bijvoeglijke naamwoorden erachter horen te staan? Je vindt ze eronder, maar natuurlijk niet in de goede volgorde.

SNIK
STEKE
WILD
HONING
GRAS
PEPER

BLIND, DUUR, GROEN, HEET, VREEMD en ZOET.

TE-puzzel

Hierin ga je vier woorden invullen, die allemaal de letters TE bevatten. De omschrijvingen staan niet in de juiste volgorde, anders zou het te makkelijk worden.

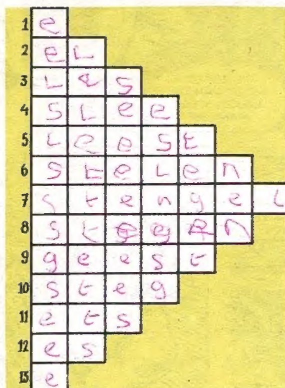
Gebouw, waarin men kan overnachten.
Platte, vierkante steen.
Stopplaats.
Deftig hoofddeksel.

Toevoegpuzzel

UIVER
ENGEL
AAL
OKER
RAAT
RAM
REEP
EVEN
ROOM
RAND

Deze tien woorden, die eigenlijk allemaal met dezelfde twee letters beginnen, zijn door een vergissing van de zetter zonder deze eerste twee letters op het papier gekomen. Toevallig blijven er nog goede woorden over, zoals je ziet. De vraag is: welke letters zijn weggevallen?

DUBBELE TRAPPUZZEL

ingezonden door Henk v. d. Bosch in Hilversum:

Bij deze puzzel wordt steeds één letter toegevoegd aan het vorige woord; vanaf nr. 8 wordt er telkens één letter afgehaald.

1 Klinker
2 Lengtemaat
3 Onderwijs
4 Vervoermiddel
5 Vorm van een schoen
6 Wegnemen
7 Deel van een plant
8 Smal straatje (mv.)
9 Spook
10 Heg noch .... weten
11 Wandversiering
12 Boom
13 Klinker

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Tovervierkant van Henk Hesselink in Ootmarsum:

1 Mus
2 Urk
3 Ski

Namenpuzzel

WIL	LEM	IEN
FRA	NCI	SCA
CHA	RLO	TTE

Dubbel tovervierkant

```
B E R K
E Z E L
R E D E
K L E U T E R
      T W E E
      E E N S
      R E S T
```

Kop- en staartpuzzel

1 BRAM
2 ADAM
3 ARIE
4 ADRI
5 ALIE

Als je van deze vijf namen de eerste letter afhaalt en er een andere letter achter zet, moet je woorden krijgen volgens onderstaande omschrijvingen. De nieuwe achterste letters vormen dan van boven naar beneden ook een naam.

1 Groot ongeluk
2 Keurige vrouw
3 Waterplant
4 Cijfer
5 Antiek muziekinstrument

Ziekenlijstje

Deze week graag jullie aandacht voor drie zieken, die alle drie in hetzelfde sanatorium worden verpleegd. Het zijn

Gerrie Wennesen (11), Sanatorium Dekkerswald, Margrietpaviljoen, Groesbeek. Gerrie spaart foto's van filmsterren en stadsgezichten.

Riny Mulders (10), Sanatorium Dekkerswald, Margrietpaviljoen, Groesbeek. Riny verzamelt stadsgezichten, sigarebandjes en postzegels.

Rob Teunen, Sanatorium Dekkerswald, Margrietpaviljoen, Groesbeek. Rob is veertien jaar. Hij spaart foto's van filmsterren en van vliegtuigen.

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

3

15 MAART 44. JULIUS CAESAR WORDT DOOR EEN GROEP VOORAANSTAANDE ROMEINEN ONDER LEIDING VAN BRUTUS EN CASSIUS VERMOORD. TOEN CAESAR ZIJN OUDE VRIEND BRUTUS ONDER DE MOORDENAARS ONTDEKTE, RIEP HIJ DE BEROEMDE WOORDEN: „OOK GIJ, BRUTUS?" TOEN ZAKTE HIJ, GETROFFEN DOOR VELE MESSTEKEN, IN ELKAAR. CAESAR WAS EEN GROOT MAN ONDER ZIJN LEIDING KWAM HET ROMEINSE RIJK TOT BLOEI.

15 MAART 1493. COLUMBUS KEERT TERUG VAN ZIJN BEROEMDE TOCHT NAAR AMERIKA. HIJ BEREIKTE DAAR DE EILANDEN TUSSEN FLORIDA EN DE NOORDKUST VAN ZUID-AMERIKA.

16 MAART 1958. IN DE SOVJETUNIE WORDT BOELGANIN VERVANGEN DOOR NIKITA CHROETSJOW, DIE TOT OP HEDEN PREMIER IS.

15 MAART 1714. IN HET NOORDHOLLANDSE PLAATSJE PURMERLAND WORDT EEN VIJFLING GEBOREN. DE TROTSE OUDERS, KLAAS GERBRANDSZ EN NEELTJE PIETERS, GEVEN HUN DE NAMEN KLAAS, GUURTJE, JAN, WILLEM EN MEYNTJE.

17 MAART 1959. DE DALAI LAMA, LEIDER VAN DE TIBETANEN, VLUCHT VOOR DE CHINEZEN. GEVOLGD DOOR DUIZENDEN VAN ZIJN LANDGENOTEN WEET HIJ INDIA TE BEREIKEN, WAAR HIJ ZICH NOG STEEDS BEVINDT.

18 MAART 1962. SJOUKJE DIJKSTRA WORDT IN PRAAG WERELDKAMPIOENE KUNSTRIJDEN DAMES.

19 MAART 1945. ADOLF HITLER, DE DICTATOR VAN DUITSLAND, BEVEELT DE TOTALE VERNIETIGING VAN HET LAND, OMDAT DE GEALLIEERDEN VAN ALLE KANTEN DUITSLAND BINNENRUKKEN.

17 MAART 1521. MARTIN LUTHER VERSCHIJNT VOOR DE DUITSE KEIZER EN DE RIJKSDAG. MEN VERZOEKT HEM ZIJN STELLINGEN (AANKLACHTEN TEGEN MISTOESTANDEN IN DIE TIJD) TE HERROEPEN. LUTHER WEIGERT.

19 MAART 1953. ZWARE AARDBEVING IN TURKIJE. DE STAD GONEN, 160 KILOMETER TEN ZUIDEN VAN INSTANBOEL, WORDT VERWOEST.

20 MAART 1727. ISAAC NEWTON, DE ENGELSE WIS-, NATUUR- EN STERRENKUNDIGE, STERFT OP VIJFENTACHTIGJARIGE LEEFTIJD. OP ZIJN NATUURWETTEN STEUNT DE MODERNE LUCHT- EN RUIMTEVAART.

20 MAART 1819. NAPOLEON HOUDT NA ZIJN VLUCHT VAN HET EILAND ELBA EEN TRIOMFALE INTOCHT IN PARIJS. IN BELGIË WORDEN EEN PRUISISCH LEGER ONDER BLÜCHER EN EEN ENGELS LEGER ONDER WELLINGTON SAMENGETROKKEN VOOR DE STRIJD TEGEN DE KEIZER.

21 MAART 1685. JOHANN SEBASTIAN BACH WORDT GEBOREN. HIJ WERD EEN VAN DE GROOTSTE DUITSE COMPONISTEN.

21 MAART 1960. IN DE ZUIDAFRIKAANSE STAD SHARPEVILLE VALLEN BIJ BOTSINGEN TUSSEN BLANKEN EN NEGERS 56 DODEN. DE POLITIE OPENDE HET VUUR OP EEN GROTE GROEP BETOGERS, DIE DEMONSTREERDEN TEGEN DE MENSONTERENDE MAATREGELEN VAN DE BLANKE REGERING.

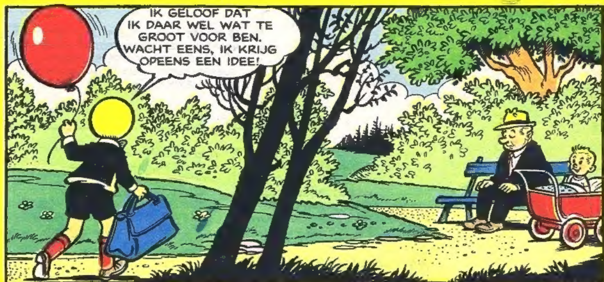
BULTERS.

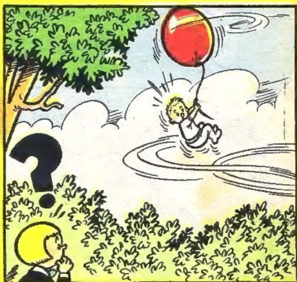

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.